

Vyvěšeno dne: 19. 6. 2026
Svěšeno dne: 3. 7. 2026

Jarmila Kožnarová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **INTERNET PORTAL s.r.o.**, se sídlem Bílá – Vlčetín 44, zast. Mgr. Jirím Maškem, advokátem se sídlem Pod Všemi svatými 427/17, Plzeň, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 1. 2025, č. j. 59 A 15/2022-120,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého, ze dne 26. 6. 2019, č. j. ČOI 44132/19/2500/0204/16/RZ-2/BL/Če, bylo žalobci podle § 7c zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, v relevantním znění (dále jen „zákon o České obchodní inspekci“), zakázáno jednání, kterého se dopouštěl na území „Evropského společenství“ a které podle správního orgánu I. stupně poškozovalo nebo mohlo poškodit společný zájem spotřebitelů. Zakázané jednání spočívalo v tom, že žalobce jako provozovatel webových stránek www.flirtkontakt.sk „své virtuálně vytvořené uživatelské účty nikterak nerozlišuje od skutečných účtů registrovaných uživatelů, takže uživatel/spotřebitel neví, zda komunikuje s jiným skutečným uživatelem nebo s některým z účtů vytvořených obviněnou společností – placeným moderátorem z virtuálně vytvořeného účtu, tedy jaký druh služby mu v konkrétním případě obviněná společnost provozující webové stránky poskytuje“. Podle správního orgánu I. stupně jednání žalobce představovalo nekalou obchodní praxi ve smyslu § 7 odst. 2 slovenského zákona č. 250/2007 Z. z., o ochraně spotřebitele, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jímž byla transponována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice

o nekalých obchodních praktikách), v relevantním znění (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách“).

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2020, č. j. ČOI 19181/20/O1002400/Bal/Št, žalovaná změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z jeho výroku vypustila větu, která měla být uvedena pouze v odůvodnění rozhodnutí. Ve zbytku žalovaná odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení existenci virtuálních profilů vytvořených namísto skutečných uživatelů platformy placenými moderátory žalobce nepopíral (dokonce zdůrazňoval jejich důležitost při odhalování protiprávního jednání), ale před spotřebiteli se ji snažil co nejvíce utajit. Podle žalované bylo zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel především z podoby webových stránek a komunikace se žalobcem. K námitce nedostatku pravomoci žalovaná odkázala na § 7c zákona o České obchodní inspekci, čl. 16 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praktikách a na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele („nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele“), v relevantním znění (dále jen „nařízení č. 2006/2004“).

[3] Žalovaná uznala, že komunikace s placenými moderátory je také jistým druhem služby, nesmí však spotřebitele jakkoli mást. Spotřebitel musí podle žalované vždy vědět, jaká je podstata služby, kterou si platí (zda komunikuje s jiným spotřebitelem, nebo s placeným moderátorem – podstata těchto služeb je zcela odlišná). Podle ní bylo pravděpodobné, že spotřebitel bude „nalákan“ k placenému členství na webových stránkách žalobce za účelem seznámení s jiným uživatelem této platformy, k čemuž by nemuselo dojít, věděl-li by, které profily jsou ony „důkladně ověřené profily skutečných registrovaných uživatelů“ a které náleží moderátorům. I když budou na „průměrného spotřebitele“ kladeny vyšší nároky ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu zmiňované žalobcem, nic to nemění na nemožnosti rozlišit, které profily jsou skutečné a které virtuální (to platí i pro spotřebitele, který by naopak preferoval kontakt s moderátorem). Žalovaná pro nadbytečnost nepřistoupila k provedení důkazu navrženého žalobcem – sociologického průzkumu mezi jeho uživateli.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci. V ní namítal, že nebyly naplněny podmínky pro posouzení jeho jednání jako nekalé obchodní praktiky, neboť zákazníci o povaze služeb informoval (na úvodní stránce svého webového portálu i v obchodních podmínkách). Postupoval tedy v souladu s požadavky náležité profesionální péče. Spotřebitelé měli možnost se s informacemi o virtuálních profilech seznámit před pořízením služby. Neexistuje žádný právní předpis, který by označování virtuálních profilů vyžadoval. Průměrný spotřebitel při dostatečné míře pozornosti se s nabízenými informacemi mohl seznámit, jednání žalobce tedy nemělo vliv na jeho ekonomické chování. Správní orgány podle žalobce nedostatečně zjistily skutkový stav (zda a v jakém období byly virtuální profily skutečně využívány) a založily rozhodnutí na již neplatném nařízení č. 2006/2004. Žalovaná podle něj rovněž neměla pravomoc rozhodovat o porušení slovenských právních předpisů. Porušila též zásadu dvojinstančnosti, když použila argumentaci, proti níž se žalobce nemohl dále odvolat (tato změna se odrazila ve změně výroku rozhodnutí).

[5] Krajský soud rozsudkem ze dne 6. 9. 2022, č. j. 59 A 15/2022-70 (dále jen „rozsudek z roku 2022“), rozhodnutí žalované o odvolání pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud shrnul, že správní orgán I. stupně žalobci zakázal nerozlišování mezi skutečnými a virtuálními uživatelskými profilem. Způsoblost narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele ve vztahu k užití takto nabízené služby správní orgán spatřoval v tom, že může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně užití služby, které by jinak neučinil. V rozhodnutí o odvolání však žalovaná podle krajského soudu odůvodnění posunula v tom smyslu, že žalobce

pokračování

poskytoval „*pod rouškou placených seznamovacích služeb zcela jiný druh služby*“. Žalovaná tím podle krajského soudu vybočila z mantinelů výroku rozhodnutí. Rozhodnutí o odvolání proto bylo vnitřně rozporné.

[7] Další nedostatek spatřoval krajský soud v tom, že z rozhodnutí nebylo zřejmé, jakým způsobem správní orgány subsumovaly zjištěný skutkový stav pod konkrétní ustanovení právních předpisů. Krajský soud rovněž nebyl schopen vyhodnotit, k jakému rozhodnutí ohledně koupě měl být spotřebitel v důsledku jednání žalobce doveden. Nad rámec nutného odůvodnění pak krajský soud upozornil, že by nemohl souhlasit ani se závěrem, že existence dvou nerozlišitelných služeb, na niž byl spotřebitel předem v obchodních podmínkách uveřejněných na daných webových stránkách žalobce upozorněn, představuje nekalou obchodní praktiku. Krajský soud uznal, že neuvedení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/2394 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování právních předpisů na ochranu zájmů spotřebitelů a o zrušení nařízení (ES) č. 2006/2004, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení 2017/2394“), v textu rozhodnutí je vadou; ta však sama o sobě neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Neztotožnil se ani s argumentací, dle níž žalovaná vypuštěním části výroku správního rozhodnutí I. stupně podstatně změnila předmět řízení a znemožnila žalobci podat odvolání.

[8] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalované rozsudkem ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 As 267/2022-45 (dále jen „rozsudek z roku 2024“), rozsudek krajského soudu z roku 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Zdejší soud se nejprve zabýval aplikovatelným právním rámcem. Řízení bylo vedeno podle § 7c zákona o České obchodní inspekci, ve znění účinném do 30. 6. 2020, na základě dožádání Slovenské obchodní inspekce podle nařízení č. 2006/2004. Hmotněprávní normy relevantní pro projednávanou věc tedy byly normy slovenské, zejména zákon o ochraně spotřebitele. Formální vada spočívající v neuvedení nového nařízení 2017/2394 (které v průběhu správního řízení nahradilo nařízení č. 2006/2004) nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že z rozhodnutí žalované je zřejmé, jakým způsobem subsumovala zjištěný skutkový stav pod znění konkrétních právních předpisů, na něž ve výroku svých rozhodnutí správně odkázala (nesprávná formulace ve vyjádření k žalobě na to podle zdejšího soudu neměla vliv).

[10] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu o argumentačním posunu v rozhodnutí o odvolání. Zdůraznil, že žalovaná potvrdila závěry správního orgánu I. stupně. Dále výslovně připustila, že komunikace s moderátorem je legitimní službou, jejímuž poskytování nic nebrání. Zakázanou praktikou tedy i nadále zůstalo pouze nerozlišování typů profilů, nikoli samotné použití virtuálních profilů. Podle zdejšího soudu byl legitimní i zvýšený důraz na situaci spotřebitelů usilujících o seznámení, neboť z obsahu stránek jednoznačně vyplynulo, že služba cílí právě na tyto spotřebitele. Vnitřní rozpor rozhodnutí žalované nepředstavovalo ani to, že žalovaná hovořila o dvou různých rozhodnutích spotřebitele o obchodní transakci. Zdejší soud vysvětlil, že jde o falešnou dichotomii, neboť spotřebitel mohl být tímž jednáním ovlivněn jak k pořízení služby samotné, tak v rámci jejího použití (při interakci s konkrétním uživatelským profilem). Závěrem zdejší soud poznamenal, že úvaha krajského soudu *obiter dictum* o tom, že samotná existence dvou různých nerozlišených služeb nepředstavuje nekalou obchodní praktiku, nebyla dostatečně odůvodněna.

[11] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud k tomu, aby se v dalším řízení zabýval „*otázkou, zda skutečně postačuje stručná informace o vytýkaném jednání v obchodních podmínkách žalobce, nebo je nerozlišování skutečných a virtuálních účtů (které předstírají, že mají skutečné uživatele) praxí, která by měla být vzhledem ke své povaze (nemožnost zjistit charakter poskytované služby ve spojení s navozením dojmu, který neodpovídá skutečnosti), obecně zapovězená*“.

[12] Krajský soud následně shora uvedeným rozsudkem ze dne 29. 1. 2025, č. j. 59 A 15/2022-120, žalobu zamítl. Nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a citoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu z roku 2024. Připomněl rovněž, že správní orgány nemusejí reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení – postačuje, když se vypořádají s podstatou a smyslem uplatněné argumentace. Krajský soud proto uzavřel, že rozhodnutí žalované nebylo nepřezkoumatelné. Námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu se žalovaná podle krajského soudu zabývala dostatečně na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud na tuto argumentaci v podrobnostech odkázal. Dále zopakoval některé své závěry, k nimž dospěl již v rozsudku z roku 2022: vypuštění části výroku podstatně nezměnilo předmět řízení a neuvedení nařízení 2017/2394 nemělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud rovněž citoval relevantní právní předpisy a s odkazem na argumentaci Nejvyššího správního soudu vysvětlil, jaké právo bylo pro projednávanou věc rozhodné.

[13] Podle krajského soudu jednání žalobce naplnilo znaky nekalé obchodní praktiky. Webová stránka www.flirtkontakt.sk se prezentovala jako seznamovací služba zprostředkovávající kontakt mezi skutečnými uživateli. Pokud žalobce provozoval virtuální profily obsluhované placenými „moderátory“ a tyto profily neodlišoval od profilů skutečných uživatelů, postupoval v rozporu s požadavky odborné péče. Spotřebitel totiž ani při rozumné míře pozornosti nemohl zjistit, který typ služby je mu v daný okamžik poskytován. Tím mohlo být podstatně narušeno jeho ekonomické chování jak při rozhodování o pořízení placeného členství, tak při následném rozhodování o způsobu využití služby. Krajský soud podotkl, že pojem „*rozhodnutí o obchodní transakci*“ zahrnuje obě tyto fáze. Ani stručná informace o existenci virtuálních účtů v obchodních podmínkách či zmínka na úvodní straně internetového portálu žalobce neobsahovaly informace o tom, které konkrétní účty patří skutečným registrovaným uživatelům a které „moderátorkám“ či „moderátorům“. Ani když spotřebitel bude v rozumné míře opatrný, nemůže být schopen rozlišit, s kým zrovna komunikuje. Krajský soud uzavřel, že způsoblost ovlivnit chování spotřebitelů nebylo třeba prokazovat, neboť nejde o otázku skutkovou, ale o úvahu správního orgánu. Neprovedení navrhovaného sociologického průzkumu podle krajského soudu správní orgány odůvodnily dostatečně.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[14] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Slovy shrnul, že důvody pro podání kasační stížnosti spatřuje v nesprávném právním posouzení, vadně zjištěné skutkové podstatě věci a nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí. Dále podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah žaloby.

[15] Podle stěžovatele žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, zejména ve vztahu k existenci virtuálních účtů a motivaci spotřebitelů k rozhodování o obchodní transakci. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že primární cílovou skupinou jsou osoby hledající seznámení. Zdůrazňuje, že nabízí i další služby ovlivňující rozhodování spotřebitele a že je zaměřen výhradně na erotické zážitky (často bez zájmu uživatele o identitu s ním komunikující osoby), nikoli na navazování partnerských vztahů. Správní orgány i krajský soud podle něj nesprávně hodnotily důkazy, krajský soud navíc vycházel pouze z obsahu webu a své závěry dostatečně neodůvodnil.

[16] Stěžovatel upozorňuje, že krajský soud se nikterak nevypořádal s jeho námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Rozsudek podle něj postrádá úvahy popisující porušení zákonného ustanovení, jakož i vypořádání se s judikaturou uváděnou stěžovatelem. Krajský soud neodůvodnil, jak subsumoval zjištěný skutkový stav pod definici nekalé obchodní praktiky, nezabýval se charakterem poskytované služby, nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správních orgánů ani protiústavností z důvodu překročení pravomocí správních orgánů.

pokračování

[17] Podle stěžovatele správní orgány ani soud dostatečně nevymezily, zda posuzují jeho jednání jako nekalou obchodní praktiku podle generální klauzule, nebo jako klamavé opomenutí. Krajský soud se podle něj definici jednání stěžovatele vyhnul a označuje je jako „řešenou obchodní praktiku“. Nepoužil navíc postup popsáný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud rovněž nedostatečně vyložil pojmy „požadavek odborné péče“ a „narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele“. Stěžovatel je přesvědčen, že spotřebitele řádně a transparentně informoval o charakteru služeb, včetně existence moderátorských účtů. Krajský soud se s jeho argumentací dostatečně nevypořádal a nevyšvětlil změnu svého právního názoru oproti svému rozsudku z roku 2022. Stěžovatel zastává názor, že jeho jednání nemohlo podstatně ovlivnit jednání průměrného spotřebitele. Nesouhlasí se závěrem, že způsobilost ovlivnění jednání spotřebitele není třeba dokazovat. Krajský soud podle něj nedostatečně přezkoumal správní uvážení správních orgánů, ačkoli bylo napadeno.

[18] Krajský soud podle stěžovatele nerespektoval ani závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť své závěry nevyšvětlil a žalobní body řádně neposoudil. Přestože Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu, aby se podrobně zabýval naplněním znaků nekalé obchodní praktiky (zejména tím, zda postačuje uvedení informací o virtuálních účtech v obchodních podmínkách), krajský soud tyto pokyny nedodržel a své závěry opřel jen o stručná a neodůvodněná tvrzení. Odůvodnění napadeného rozsudku je podle stěžovatele převážně popisné, bez vlastního hodnocení a vypořádání klíčových námitek a judikatury.

[19] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti připomíná, že ani krajský soud nemusí jednotlivě vypořádat každou vznesenou námitku, pokud rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci na podporu přijatých závěrů. Žalovaná se ztotožňuje s názorem krajského soudu i Nejvyššího správního soudu, že cílovou skupinou, na niž prezentace stěžovatele směřovala, byli spotřebitelé usilující o seznámení. Podotýká rovněž, že ani uživatelé preferující kontakt s moderátorem nemohli vědět, s jakým účtem komunikují. Žádný ze spotřebitelů tudíž nevěděl, jaký druh služby využívá. Pojem rozhodnutí o obchodní transakci je třeba vykládat široce (zahrnuje jak rozhodnutí před koupí, tak po ní). Žalovaná je přesvědčena, že dostatečně odůvodnila, proč jednání stěžovatele mohlo podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Podle žalované není pochyb o tom, že daná nekalá obchodní praktika byla podřazena pod § 7 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná je toho názoru, že krajský soud se řídil závaznými právními názory Nejvyššího správního soudu a řádně odůvodnil, proč nepostačuje pouhé upozornění stěžovatele na nerozlišování účtů.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Byť kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, je v části vztahující se k otázkám, k nimž dosud Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z roku 2024 nepřijal závěry, a dále ohledně námitek, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, přípustná i z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (k nepřipustným námitkám viz dále).

[22] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] Úvodem lze poznamenat, že stěžovatel uvádí, že podává kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Tomu však neodpovídá obsah kasační stížnosti, který lze podřadit toliko pod písm. a) (nesprávné právní posouzení), b) (nesprávně zjištěný skutkový stav či závažné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem) a d) (nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku). Stěžovatel neformuloval žádné námitky, které by bylo možné podřadit pod § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (zmatečnost řízení před soudem). V případě, kdy krajský soud o žalobě meritorně rozhodl, pak již z povahy věci není možné namítat nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[24] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře zdejší soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[25] Lze poznamenat, že rozsah odůvodnění rozsudku krajského soudu je sice obecně závislý na obsahu žaloby, délka samotného žalobního textu však není jedinou rozhodnou okolností. Záleží na mnoha dalších faktorech, jako je např. počet a způsob odůvodnění žalobních bodů, komplikovanost problematiky jako takové či šíře skutkových zjištění, k nimž je zapotřebí přihlídnout. Jak Nejvyšší správní soud poznamenal např. v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č. j. 2 Afs 66/2019-42, „[o] přesvědčivosti jakéhokoli podání navíc vypovídá kvalita v něm uplatněné argumentace, nikoliv jeho rozsah“. Žaloba v projednávané věci obsahovala poměrně rozsáhlou uvozující a rekapitulační část, argumentace k jednotlivým žalobním bodům začíná až v samém závěru str. 7 z celkových 22, na poslední straně je obsažen pouze žalobní petit. Některé argumenty se navíc v žalobě vyskytují opakovaně (např. nedostatečné zjištění skutkového stavu, nepřesvědčivost, absentující subsumpce skutkového stavu pod konkrétní ustanovení právních předpisů). Skutečnost, že krajský soud žalobu zamítl sedmistránkovým rozsudkem se tedy nejeví na první pohled nikterak překvapivou. To platí obzvláště v situaci, kdy věc již byla jednou předmětem kasačního přezkumu a odpovědi na některé vznesené otázky již byly přezkoumány Nejvyšším správním soudem.

[26] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku z roku 2024 dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně, že rozhodnutí žalované splňovalo zákonné náležitosti a bylo přezkoumatelné, že nedošlo k žádnému posunu argumentace v odvolacím řízení a že neuvedení nařízení 2017/2394 nepředstavovalo vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Zdejší soud rovněž považoval za prokázané, že cílovou skupinou stěžovatelovy služby byli spotřebitelé, kteří měli zájem o seznámení, a že nerozlišování typů uživatelských účtů mohlo ovlivnit rozhodnutí o obchodní transakci jak při pořízení služby samotné, tak při jejím následném využití (komunikaci s určitým uživatelským profilem). Zabýval se rovněž otázkou, jakou právní úpravu (zda českou nebo slovenskou) měly správní orgány použít. Ve všech těchto otázkách byl tedy krajský soud vázán právními závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu z roku 2024 a nemohl se od nich odchýlit (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[27] V této souvislosti lze rovněž poznamenat, že svými vlastními právními názory vyjádřenými v rozsudku z roku 2024 je vázán i Nejvyšší správní soud samotný (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, publ. pod č. 12/2008 Sb. NSS). Nelze se tedy již zabývat kasačními námitkami, které s již vyrčenými závěry zdejšího soudu opětovně polemizují (tvrzená nepřezkoumatelnost a nepřesvědčivost správních rozhodnutí, údajně nesprávná identifikace cílové skupiny spotřebitelů, nedostatek pravomoci správních orgánů), neboť jsou dle zmiňovaného § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustné.

[28] Nejvyšší správní soud dále upozorňuje (jak ostatně připouští sám stěžovatel), že absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, a ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Krajský soud se tudíž nemusel jednotlivě zabývat odkazy na judikaturu ke konceptu „*průměrného spotřebitele*“, pokud dospěl k závěru, že žádný spotřebitel (ať již průměrný, podprůměrný či nadprůměrný) nemohl rozlišit, zda komunikuje se skutečným uživatelem seznamovací služby, nebo placeným moderátorem. Obdobně nemusel krajský soud výslovně reagovat na argumentaci, podle níž žádný právní předpis neukládá rozlišování typů účtů, pokud v nerozlišování typů účtů spatřoval nekalou obchodní praxi ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (podle názoru krajského soudu tedy šlo o praxi protizákonnou).

[29] Krajský soud rovněž nemusel výslovně vypořádávat argumentaci, v níž stěžovatel v zásadě jen opakoval námitky směřující proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nimiž se žalovaná vypořádala již v rozhodnutí o odvolání. Jak Nejvyšší správní soud upozornil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, „*[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soublasnou poznámkou osvojil.*“ V posuzované věci krajský soud odkázal na rozhodnutí žalované zejména v otázce skutkových zjištění (prokázání použití virtuálních profilů) a v souvislosti s odmítnutím důkazního návrhu sociologickým průzkumem. V obou případech šlo o otázky, jimž se žalovaná věnovala a vysvětlila, proč jsou dané odvolací námitky nedůvodné. Žalobní námitky na tuto argumentaci vůbec nereagovaly (stěžovatel nesprávně uváděl, že důkazním návrhem se žalovaná zabývala pouze obecně, přestože ve skutečnosti popsala, proč byl tento důkazní návrh irelevantní), příp. byly následně zopakovány v rámci polemiky s kasační stížností žalované a vypořádány v rozsudku Nejvyššího správního soudu z roku 2024 (bod 47).

[30] K námitce, že nebylo prokázáno skutečné používání virtuálních profilů, Nejvyšší správní soud doplňuje, že tato námitka je rozporná se zbytkem argumentace stěžovatele. Stěžovatel totiž opakovaně zdůrazňuje, že spotřebitele informuje pravdivě. V obchodních podmínkách měl přitom v době vydání rozhodnutí žalované doslova uvedeno: „*Užívateľ berie na vedomie, že niektoré užívateľské účty boli a môžu byť umelo vytvorené prevádzkovateľom za účelom zvýšenia kvality služieb poskytovaných prevádzkovateľom a kontroly týchto Obchodných podmienok. Tieto účty môžu byť verejne dostupné a nie sú akokoľvek označené. Z týchto účtov môže prevádzkovateľ prostredníctvom svojich moderátorov zasielať správy užívateľom a zodpovedať správy od užívateľov.*“ Již z toho lze dovodit, že virtuální profily skutečně používal (pokud ne, tak uváděl v obchodních podmínkách nepravdivou informaci o tom, že tak činí). Skutečné využití virtuálních profilů pak jednoznačně dokládá i fakt, že tímto způsobem byly odhaleny některé profily uživatelů mladších 18 let (což stěžovatel sám tvrdil a dokládal ve správním řízení). Stěžovatel zároveň nikterak nevysvětlil, jak jinak mohly správní orgány skutečné použití virtuálních profilů prokázat, když tyto profily nebyly nikterak odlišeny od profilů skutečných uživatelů. Ani inspektoři při kontrolním nákupu by tedy nemohli odhalit, kdo s nimi ve skutečnosti

komunikuje. *Ad absurdum* lze poznamenat, že pokud by stěžovatel virtuální profily vůbec nepoužíval, zákaz nedostatečného rozlišování virtuálních a skutečných profilů by nemohl nikterak zasáhnout do jeho sféry.

[31] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani to, že by se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou překročení mezí správního uvážení. Nejvyšší správní soud k této otázce poznamenává, že žaloba neobsahovala takto výslovně formulovanou námitku. Stěžovatel pouze obecně konstatoval, že žalovaná disponuje širokými možnostmi správního uvážení, které podle jeho názoru v některých případech zneužívá. Specificky však k projednávané věci namítal pouze překročení mezí volného hodnocení důkazů. Krajský soud však tuto námitku vypořádal, neboť úvahu, jíž správní orgán dovozoval rozpor s požadavky odborné péče a způsobilost ovlivnění rozhodnutí spotřebitelů o obchodní transakci (a která tedy není užitím správního uvážení, ale subsumpcí jednání stěžovatele pod zákonný pojem nekalé obchodní praktiky), přezkoumal v bodech 20 až 24 napadeného rozsudku. V bodě 25 pak toliko stručně vyjádřil, že úvaha o ovlivnění rozhodnutí spotřebitelů není otázkou skutkovou (není třeba prokázat, že k ovlivnění nějakého spotřebitele skutečně došlo), ale „*věcí úvahy a posouzení správního orgánu*“. Je pravdou, že krajský soud se k této otázce vyjádřil toliko stručně, ovšem každý dílčí nedostatek odůvodnění by neměl bez dalšího vést k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku. Jak upozornil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, publ. pod č. 3668/2018 Sb. NSS, „*[j]e nutné si uvědomit, že ‚přezkoumatelnost‘ rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně tobo, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě.*“.

[32] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by krajský soud nedostatečně subsumoval zjištěný skutkový stav pod ustanovení právních předpisů. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu z roku 2024 vysvětlil, jaká právní úprava byla pro danou věc rozhodná, příslušné normy citoval a následně uvedl své úvahy, jimiž je aplikoval na zjištěný skutkový stav, přičemž respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho předchozím zrušujícím rozsudku z roku 2024. Lze tedy shrnout, že se zdejší soud neztotožnil s žádnou ze stěžovatelových námitek nepřezkoumatelnosti a neshledal ani žádný jiný důvod, proč by napadený rozsudek neměl být přezkoumatelný. Krajský soud žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Lze tedy přistoupit k věcnému posouzení kasační stížnosti.

[33] Podle čl. 5 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praktikách „*[o]bchodní praktika je nekalá, pokud a) je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a b) podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu*“.

[34] Podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. 6. 2024, „*[o]bchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov*“.

[35] Nejvyšší správní soud poznamenává, že námitku, dle níž není zřejmé, zda správní orgány kvalifikovaly jednání stěžovatele jako klamavé opomenutí, či jako obecnou nekalou obchodní praktiku, stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. V kasační stížnosti však touto skupinou námitek reaguje na odůvodnění napadeného rozsudku, které obsahovalo jak odkaz na § 7 odst. 2

pokračování

zákona o ochrane spotrebiteľa, tak na § 8 odst. 3 téhož zákona (který upravuje právě klamavé opomenutí). Kasační námitka je tedy přípustná.

[36] Úvodem lze poznamenat, že z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že jednání stěžovatele kvalifikovaly jako nekalou obchodní praktiku podle generální klauzule § 7 odst. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Správní orgán I. stupně sice odkázal rovněž na § 8 odst. 3 téhož zákona, z odůvodnění a následně i rozhodnutí žalované o odvolání však jednoznačně vyplývá, že posuzovaly, zda je obchodní praktika v souladu s požadavky odborné péče a zda je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. Rovněž krajský soud se zabýval naplněním znaků generální klauzule nekalé obchodní praktiky, na ustanovení § 8 odst. 3 odkázal pouze podpůrně. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil námitce, dle níž nebylo zřejmé, jak přesně správní orgány a soud jeho jednání kvalifikovaly.

[37] Podle čl. 5 odst. 4 písm. a) směrnice o nekalých obchodních praktikách „[o]bchodní praktiky jsou nekalé zejména tehdy, jsou-li klamavé ve smyslu článků 6 a 7“.

[38] Podle čl. 7 odst. 1 směrnice o nekalých obchodních praktikách „[o]bchodní praktika je považována za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést závažné informace, které v dané souvislosti průměrný spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí o obchodní transakci, čímž způsobí nebo může způsobit, že průměrný spotřebitel činí rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil“.

[39] Podle § 7 odst. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ve znění účinném do 30. 6. 2024, „[z]a nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.“.

[40] Podle § 8 odst. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ve znění účinném do 30. 6. 2024, „[o]bchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostriedku opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil“.

[41] Stěžovatel zejména namítá, že správní orgány nedodržely postup stanovený v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52. K tomu Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že tento rozsudek se týká aplikace českého práva, nikoli práva slovenského. Jak však tento soud připustil již ve svém rozsudku z roku 2024, obě tyto právní úpravy obdobně implementovaly tutéž směrnici a vzhledem ke společné právní historii a jazykové podobnosti lze nepochybně přihlídnout i k judikatuře, která se zabývá českou právní úpravou.

[42] K rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52, však Nejvyšší správní soud podotýká, že byl vydán za diametrálně odlišné situace, kdy krajský soud vytkl správním orgánům, že se nezabývaly naplněním generální klauzule v situaci, kdy kladly účastníkovi za vinu použití agresivní obchodní praktiky. Zdejší soud s odkazem na judikaturu Soudního dvora upozornil, že pokud je daná obchodní praktika uvedena v příloze I směrnice o nekalých obchodních praktikách (příloze č. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele), bez dalšího jde o nekalou obchodní praktiku. Obdobně při naplnění znaků agresivní či klamavé obchodní praktiky již není třeba posuzovat, zda byla, či nebyla naplněna generální klauzule. Z toho však nelze dovozovat, že pokud správní orgán odůvodnil naplnění generální klauzule v situaci, kdy by bylo možné obchodní praktiku vyhodnotit i jako agresivní či klamavou, postupoval v rozporu se zákonem.

[43] Jak totiž jednoznačně vyplývá z čl. 5 odst. 4 směrnice o nekalých obchodních praktikách, agresivní a klamavé obchodní praktiky jsou stále pouhými podmnožinami nekalých obchodních praktik. Již z jejich definice je přitom zřejmé, že v naprosté většině případů budou taktéž splňovat znaky generální klauzule (rozpor s požadavky odborné péče a zároveň způsobilost podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele). Pokud tedy správní orgán postupuje obtížnějším způsobem a odůvodní naplnění obecných znaků nekalé obchodní praktiky podle generální klauzule, aniž by využil „*zkratku*“ v podobě specifictější definice agresivní či klamavé obchodní praktiky, nezpůsobuje to nezákonnost jeho rozhodnutí. K témuž závěru dospěl již Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 29 A 37/2020-42. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28.

[44] S námitkou, dle níž bylo rozhodnutí žalované o odvolání nezákonné z důvodu nedodržení postupu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52, se tedy zdejší soud neztotožnil.

[45] Poslední skupinou kasačních námitek stěžovatel věcně brojí proti závěru, že jeho jednání naplnilo znaky nekalé obchodní praktiky podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatel namítá, že krajský soud dostatečně nevyložil pojmy „*požadavek odborné péče*“ a „*narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele*“. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud velmi podrobně a s odkazem na pokyny Evropské komise vysvětlil, že narušení ekonomického chování průměrného spotřebitele, které spočívá v ovlivnění rozhodnutí o obchodní transakci, zahrnuje rozhodnutí učiněná jak před koupí, tak po ní. Tímto pojmem se tedy zabýval dostatečně. Pojem „*odborná péče*“, resp. „*odborná starostlivost*“, je pak definován přímo zákonem o ochraně spotřebitele, nebylo tudíž nutně zapotřebí, aby krajský soud tuto definici výslovně opisoval.

[46] Podle § 2 písm. u) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. 6. 2024, „*[n]a účely tohto zákona sa rozumie odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti*“.

[47] Krajský soud podpůrně odkázal rovněž na § 8 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, z něhož vyplývá, že jedním ze základních požadavků na odbornou péči je poskytnout spotřebiteli dostatek relevantních informací. Mezi stranami je přitom nesporné, že stěžovatel spotřebitele v obchodních podmínkách informoval o tom, že používá virtuální profily, ovšem neinformoval je o tom, které konkrétní účty náleží skutečným uživatelům a které z těchto účtů jsou virtuální. Krajský soud postupoval v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu a zabýval se otázkou, zda postačuje informování o existenci a nerozlišování virtuálních profilů v obchodních podmínkách, nebo mají být označeny jednotlivé profily. Ztotožnil se nakonec se závěry správních orgánů, že služba seznámení a služba komunikace s moderátorem jsou natolik odlišné, že není přípustné, aby spotřebitel nevěděl, kterou z těchto služeb využívá.

[48] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a krajského soudu a dodává, že obzvláště pro spotřebitele, kteří mají zájem o seznámení se skutečnou osobou (byť nikoliv za účelem navázání dlouhodobého partnerského vztahu, ale pro společné erotické zážitky, jimiž argumentuje stěžovatel, ať již jde o fyzický sexuální kontakt s touto osobou, nebo o různé formy sexu bez tohoto kontaktu), nemusí komunikace s najatým moderátorem naplňovat představy o jejím opravdovém charakteru. Nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, dle níž spotřebitelům nezáleží na tom, zda komunikují s někým, kdo je za to placený, nebo platí za možnost komunikace s jinými uživateli, s nimiž tyto aktivity provozují na základě oboustranné preference. Obdobně nelze dovozovat, že by průměrný spotřebitel měl zájem na „*zážití erotického zážitku s kýmkoliv*“. Je notorií, že naprosté většině lidí záleží přinejmenším na pohlaví, často

pokračování

i na fyzické atraktivitě a mnoha dalších vlastnostech osob, s nimiž navazují intimní kontakty. Stěžovatel proto měl v souladu s požadavky náležitě profesionální péče (*odbornej starostlivosť*) poskytnout uživatelům informace o skutečném charakteru jednotlivých uživatelských účtů, nikoli pouze obecnou informací o tom, že některé z nich mohou být uměle vytvořené (vedené moderátory).

[49] Stěžovatel je přesvědčen, že za účelem posouzení vlivu jeho jednání na chování průměrného spotřebitele měl být proveden důkaz sociologickým průzkumem mezi jeho uživateli. Tak tomu ale není. Jak Nejvyšší správní soud upozornil např. v rozsudku ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 As 313/2022-54, publ. pod č. 4506/2023 Sb. NSS (na který odkazoval i sám stěžovatel), „[o]becně tak ani podněty ‚běžných‘ spotřebitelů nemohou nabrzdit chybějící úvahy o reakci průměrného spotřebitele [...]. Pro žalovanou mohou být spotřebitelské podněty pochopitelně významné pro případné zahájení kontroly. Žalovaná může spotřebitelské podněty využít i jako jakýsi výchozí bod pro své úvahy. Úvaha o tom, jak působí obchodní praktika na průměrného spotřebitele, ale musí vždy obstát i bez těchto podnětů. Spotřebitelské podněty ji nemohou nabrzdit.“ Závěr, že odůvodnění chování průměrného spotřebitele je věcí úvahy správního orgánu či soudu, vyplývá rovněž z judikatury soudů v občanském soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. 32 Cdo 3895/2007). Jak vysvětluje taktéž bod 18 odůvodnění směrnice o nekalých obchodních praktikách, „[p]ojem průměrného spotřebitele není statistickým pojmem. Pro stanovení typické reakce průměrného spotřebitele v daném případě budou muset vnitrostátní soudy a orgány vycházet z vlastního úsudku, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora.“ Správní orgány i krajský soud tedy postupovaly správně, když posouzení vlivu na ekonomické chování spotřebitele založily na své úvaze, která vyplývala z provedeného dokazování, zejména z obsahu stěžovatelova webového portálu.

[50] Stěžovatel namítá, že se dosud nedozvěděl, jakým způsobem mělo být rozhodování průměrného spotřebitele ovlivněno. Odpověď na tuto otázku mu však poskytla již žalovaná na str. 7 rozhodnutí o odvolání: „Dle názoru odvolacího orgánu je pravděpodobné, že spotřebitel bude informacemi získanými z internetových stránek odvolatelky nalákan k registraci, případně placenému členství pod dojmem prezentace seznamovacích služeb a za účelem seznámení bude též oslovovat konkrétní uživatele. Taková rozhodnutí by však učinit nemusel, bylo-li mu známo, že někteří z nich jsou ve skutečnosti ‚moderátoři‘. Jedině, pokud bude jasně rozlišeno, které účty jsou ony důkladně ověřené profily skutečných registrovaných uživatelů a které náleží ‚moderátorům‘, bude se moci spotřebitel rozhodnout, kterou poskytovanou službu chce využít.“ Stěžovatel s tímto závěrem žalované polemizoval ve své žalobě, kde namítal, že nepostačuje pouhá „pravděpodobnost“ schopnosti narušit ekonomické chování spotřebitele. Krajský soud následně vyhodnotil, že pokud spotřebitel nemá informace o tom, které účty patří skutečným uživatelům a které „moderátorům“, nebude se moci rozhodnout, kterou ze stěžovatelem nabízených služeb chce využít. Vysvětlil přitom, že pojem „rozhodnutí o obchodní transakci“ zahrnuje rozhodnutí učiněná před koupí i po ní.

[51] Nejvyšší správní soud se i v případě tohoto závěru ztotožňuje s krajským soudem a doplňuje, že sice nestačí pouhá neurčitá možnost ovlivnění průměrného spotřebitele (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015-62), ale zároveň není zapotřebí prokazovat, že k nějakému ovlivnění spotřebitele skutečně došlo (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35, či ze dne 7. 4. 2022, č. j. 2 As 140/2021-53). Ostatně i text směrnice a zákona hovoří o schopnosti podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, resp. o možnosti „podstatne narušit ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa“. Pokud právní úprava nevyžaduje jistotu, ale toliko „schopnosť“ či „možnosť“, pak vyhodnocení ovlivnění jako „pravděpodobného“ (tedy mnohem silnějšího než „možného“) do hypotézy aplikovaných norem jednoznačně spadá.

[52] Pojem obchodního rozhodnutí je Nejvyšším správním soudem skutečně vykládán široce. Pokud zahrnuje i cestu do obchodu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2014,

č. j. 7 As 110/2014-52), absolvování zkušební jízdy (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 2 As 140/2021-53), vložení zboží do košíku (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2023, č. j. 10 As 214/2022-44, publ. pod č. 4463/2023 Sb. NSS) nebo „*kliknutí*“ na hypertextový odkaz v newsletteru (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 35/2016-41), tím spíše pak musí zahrnovat i rozhodnutí, kterou z paralelně poskytovaných služeb využívat: zda službu komunikace s jinými spotřebiteli, nebo službu komunikace s najatými moderátory. Jak zdejší soud upozornil již ve svém rozsudku z roku 2024, „*i jednání, k němuž dochází v rámci poskytování služby jako takové (nerozlišování druhů profilů), může spotřebitele ovlivnit při rozhodování o pořízení placeného členství. Některé části webu (vytvoření vlastního uživatelského profilu, omezený přístup k profilům ostatních uživatelů, zasílání omezeného množství zpráv) jsou totiž dostupné již před pořízením placeného členství (filmový pás obsahující fotografie údajných uživatelů dokonce i před registrací).*“

[53] Ani s kasační námitkou, dle níž jednání stěžovatele nenaplnilo podmínky generální klauzule nekalé obchodní praktiky, se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

IV.

Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto jí v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, náleželo by jí tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložila. Žalované však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2026

L. S.

JUDr. Jakub Camrda v. r.
předseda senátu